

‘Schitterend  
vond hij dat  
ruwe, matte  
blad..’



**André Volten**

30-3-2017

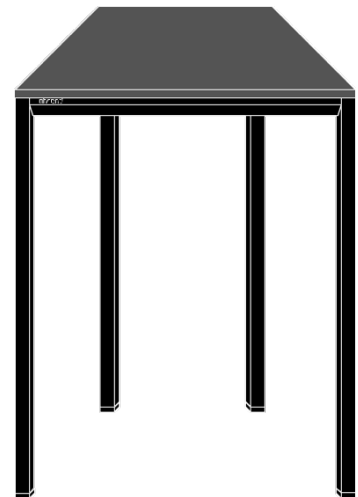
Non-figuratief beeldhouwer Volten(1925-2002) kreeg ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan van kantoormeubelbedrijf Ahrend in 1996 de opdracht iets te maken voor het binnenplaatsje van het hoofdkantoor. Dat werd een hoog stalen object van holle cilinders die naar boven toe steeds dunner werden. Met zitjes er omheen. Dat staat nu in Sint-Oedenrode... Volten was van techniek en constructies en geïnteresseerd in de integratie ervan in de publieke ruimte. De cilinders staan naar mijn beste weten symbool voor geld en succes, naar de hemel toe steeds kleiner en minder belangrijk... daar zou je over kunnen nadenken als je op zo'n zitje zit.



De oud-lasser en denker woonde in Amsterdam-Noord in een in 1927 voor asociale opgezette wijk. De trap van zijn grote atelier was aan één zijde gedecoreerd met lege whiskyflessen. Eenmaal boven zat hij op een bankje, naast een heel bijzonder schaakbord, met stukken van metalen, cilindrische vormpjes: dunne en dikke, recht en met een gleufje. Het paard herkende ik niet.. Hij speelde tegen zichzelf en meerdere partijen tegelijk. Uit het hoofd.



Volten had een tentoonstelling in Duitsland waarvoor hij hulp kreeg van Ahrend door zijn vriendschap met ontwerper Kramer en directeur Ophorst. Ik leidde hem rond in de fabriek in Zwanenburg die vroeger De Cirkel heette, waar Facettafels(1956) van Friso Kramer werden gemaakt met volkern bladen: papier met als bindmiddel fenolhars werd onder grote druk geperst tot strakke platen. Die werden soms vrijwel handmatig beplakt met een dun laagje hout voor een huiselijke sfeer en directiekamers. Om doorslag van de lijm te voorkomen en betere hechting te krijgen werd een plaat eerst door een grote schuurmachine met grove korrel gehaald. Dan bleef een ruw, mat, grijsantraciet blad over van 12 mm dik. Net als de gezaagde zijanten vond Volten dat schitterend! Daarop zou zijn werk geen hinderlijke reflecties krijgen.



We maakten 70 tafels op stahoogte, wat voor sommige zware kunstwerken op het randje was, zodat onder de bladen extra kokerprofielen werden gelast. Tegen elkaar geplaatst ondervonden ze onderlinge steun en stevigheid. In de fabriek heb ik destijds moeten uitleggen waarvoor die rare tafels waren. En of dat ongelakte blad wel goed was zo. Of ik wel goed bij mijn hoofd was. En wie dat zou betalen..

Voor de tentoonstelling hebben zijn assistenten wekenlang alles met JIF en BRILLO bewerkt om de ultieme matheid te bewerkstelligen. Ik mocht bij de opening zijn en kreeg later een bedankje: een fles whisky en een echte André Volten, hier gewoon ongepoetst maar heel dierbaar voor mijn toetsenbord. Wéér had ik geleerd van een naoorlogse perfectionist.

